

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

13 noiembrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Timofti Vladimir

Judecătorii

Toma Nadejda

Boico Victor

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de Circumscripție Chișinău, Devder Djulieta, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal a Curții de Apel Chișinău din 24 aprilie 2019, în cauza penală în privința lui

Gaimana Anatolie xxxxx, născut la xxxxx,
originar și domiciliat în xxxxx

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 12.10.2018-28.12.2018;

Instanța de apel: 23.01.2019-24.04.2019;

Instanța de recurs: 12.08.2019 -13.11.2019.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Anenii Noi (sediul Central) din 28 decembrie 2018, Gaimana Anatolie a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza:

- art. 171 alin. (3) lit. b) Cod penal, la 11 (unsprezece) ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis,

- art. 172 alin. (3) lit. a) Cod penal, la 12 (doisprezece) ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis.

În baza art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, inculpatului i-a fost stabilită pedeapsa definitivă 13 (treisprezece) ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis.

Cererea procurorului privind încasarea din contul inculpatului în beneficiul statului a sumei de 6300 lei, cu titlu de recuperare a cheltuielilor de judecată, a fost respinsă ca neîntemeiată.

2. Petru pronunțarea sentinței, prima instanță a constatat în fapt, că Gaimana Anatolie, la 25 aprilie 2018, în intervalul de timp cuprins între orele 13:00 și 17:00, aflându-se în xxxxx, având scopul satisfacerii poftei sexuale, a

ademenit-o pe minora xxxxx, la domiciliul acestuia situat în aceeași localitate, știind cu certitudine că minora xxxxx nu a atins vârsta de 14 ani, prin constrângere psihică și profitând de imposibilitatea acesteia de a se apăra, și de vârsta fragedă, a dezbrăcat-o, după care contrar voinței acesteia a întreținut cu ultima un raport sexual forțat.

Ulterior, tot el, la 25 aprilie 2018, în intervalul de timp cuprins între orele 13:00 și 17:00, aflându-se la domiciliul său în xxxxx, urmărind scopul de a-și satisface pofta sexuală în formă perversă, fiind în stare să înțeleagă, că acțiunile lui pot duce la deformarea personalității psihice a victimei și știind cu certitudine că minora xxxxx nu a atins vârsta de 14 ani, profitând de imposibilitatea acesteia de a se apăra și de a-și exprima voința în legătură cu vârsta fragedă, a impus-o să-i satisfacă pofta sexuală în formă perversă.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza art. 171 alin. (3) lit. b) Cod penal - raportul sexual săvârșit prin constrângere psihică a persoanei, profitând de imposibilitatea victimei de a-și exprima voința, a unei persoane minore în vârstă de până la 14 ani și art. 172 alin. (3) lit. a) Cod penal - acțiuni violente cu caracter sexual, adică satisfacerea poftei sexuale în forme perverse, profitând de imposibilitatea victimei de a-și exprima voința, ce au fost săvârșite asupra unei persoane despre care se știa cu certitudine că nu a atins vârsta de 14 ani.

3. Procurorul a atacat cu apel sentința, solicitând casarea acesteia în latura stabilirii pedepsei, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care lui Gaimana Anatolie, în baza art. 171 alin. (3) lit. b) Cod penal, să-i fie stabilită o pedeapsă de 15 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis, iar în baza art. 172 alin. (3) lit. a) Cod penal, să-i fie stabilită o pedeapsă de 15 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis.

În conformitate cu prevederile art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate a-i stabili definitiv pedeapsa 20 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis.

A mai solicitat încasarea de la Gaimana Anatolie în beneficiul statului a cheltuielilor de judecată, în sumă de 6300 lei.

Acuzatorul de stat a criticat concluziile primei instanțe potrivit căroră, Gaimana Anatolie deși nu a recunoscut vina în săvârșirea infracțiunilor incriminate, careva circumstanțe atenuante în privința lui, cât și excepționale care ar servi drept temei de aplicare a prevederilor art. 79 Cod penal, nu au fost stabilite, pedeapsa stabilită acestuia, prin prisma art. 84 Cod penal, în cuantum de 13 ani închisoare, se consideră a fi una echitabilă, care va duce la atingerea scopului pedepsei penale de corectare a inculpatului, de restabilire a echității sociale și de prevenire a săvârșirii de noi infracțiuni de către ultimul.

Or, ținând cont de prevederile art. art. 7, 75-77, 61 Cod penal, termenul pedepsei, în afară de gravitatea infracțiunii săvârșite, se stabilește având în vedere persoana celui vinovat, iar limitele termenelor de pedeapsă, prevăzute în partea specială, sunt determinate de încadrarea juridică a faptei și reflectă

gravitatea infracțiunii săvârșite, care constă în modul și mijloacele de săvârșire a faptei, de scopul urmărit, de împrejurările în care fapta a fost comisă, de urmările produse sau care s-ar fi putut produce.

Astfel, reieșind din întreaga conduită a inculpatului înainte de săvârșirea faptei, după săvârșirea ei, în timpul judecății, precum și alte aspecte ce privesc personalitatea infractorului, bazându-se pe materialele cauzei administrate în cadrul cercetării judecătorești, acușarea a orientat corect instanța de judecată în vederea aplicării lui Gaimana Anatolie pentru comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 171 alin. (3) și 172 alin. (3) Cod penal, prin prisma art. 84 Cod penal, pedeapsa definitivă 20 ani închisoare.

Totodată consideră că, sentința este ilegală în ceea ce privește respingerea solicitării privind încasarea de la inculpat a cheltuielilor judiciare în mărime de 6300 lei, suportate pentru efectuarea, desfășurarea urmăririi și a judecării cauzei. Or, efectuarea cheltuielilor judiciare într-o cauză penală este provocată de săvârșirea unei infracțiuni, care impune desfășurarea urmăririi și a judecării cauzei.

Reiterează că, obligația inculpatului de a suporta cheltuielile judiciare este principală și integrală, întrucât săvârșirea unei infracțiuni atrage în mod inevitabil desfășurarea urmăririi penale și a judecării cauzei, pentru a i se aplica pedeapsa infractorului, obligația de a suporta cheltuielile judiciare îi revine în principal acestuia, chiar dacă partea vătămată și partea civilă au determinat, prin cererile lor, producerea unor cheltuieli; de asemenea, obligația de a suporta cheltuielile judiciare este integrală, incluzând toate cheltuielile necesare pentru pronunțarea unei hotărâri de condamnare de către prima instanță.

Consideră greșită concluzia instanței de fond, precum că plata pentru efectuarea expertizei urmează a fi efectuată din contul mijloacelor bugetului de stat, fapt ce contravine prevederilor art. 227 și art. 229 Cod de procedură penală.

4. Inculpatul Gaimana Anatolie a contestat cu apel sentința, solicitând casarea acesteia cu pronunțarea unei hotărâri de achitare în temeiul art. 390 alin. (1) pct. 3), 5) Cod de procedură penală.

În argumentarea apelului, inculpatul a menționat că atât la urmărirea penală, cât și la examinarea cauzei în instanța de judecată, nu s-a luat în considerație principala probă ce stabilește nevinovăția sa, și anume - raportul de expertiză medico-legală nr. 201809P0133, care denotă că nu a avut loc între inculpat și minoră un raport sexual și acțiunile acestuia nu se încadrează conform art. art. 171 alin. (3) lit. b) și 172 alin. (3) lit. a) Cod penal.

Nu a fost analizat nici raportul de expertiză psihiatrică nr. 3 din 08 octombrie 2018, care confirmă că minora nu are careva dereglări psihice, prin ce se demonstrează că minora nu are statut de parte vătămată, această calitate lipsește în genere, iar fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

Inculpatul invocă faptul că în ziua în care a fost reținut a făcut mai multe solicitări organului de urmărire penală, care i-au fost refuzate, și anume: să fie

dispusă în privința sa o expertiză pentru a stabili dacă a avut loc raportul sexual cu minora și de a fi prezentat unui sexopatolog. Consideră inculpatul că i-a fost încălcat dreptul său la un proces echitabil prin respingerea solicitărilor înaintate în scopul demonstrării nevinovăției sale.

La momentul efectuării expertizei la domiciliul inculpatului, au fost ridicate probe, în lipsa acestuia și a apărătorului său. Totodată, inculpatul menționează că la finalizarea urmăririi penale, el nu a avut posibilitatea să facă cunoștință cu materialele dosarului, deoarece nu avea ochelari de citit și datorită vârstei înaintate și stării vederii nu este în posibilitate de a citi liber, iar avocatul său nu era prezent, fapt prin care consideră că i-a fost încălcat dreptul la apărare și nu a fost informat cu privire la probele existente.

5. Avocatul Negru Olesea în numele inculpatului a înaintat apel, solicitând casarea sentinței cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei sentințe de achitare.

În motivarea apelului, avocatul a menționat că în rezultatul cercetării judecătorești nu a fost argumentată în niciun fel învinuirea adusă, fără a fi dovedită existența în acțiunile inculpatului a elementelor constitutive ale infracțiunilor imputate, iar probele prezentate de acuzare nu au venit să argumenteze învinuirile aduse, dar, din contra, confirmă declarațiile inculpatului.

Instanța de judecată nu a dat o justă apreciere suportului probatoriu acumulat, nu au fost analizate declarațiile inculpatului în coroborare cu probele administrate, iar poziția lui Gaimana Anatolie se confirmă prin declarațiile martorilor audiați, prin rapoartele de expertiză și adeverințele medicale prezentate la materialele dosarului, care confirmă starea de sănătate a inculpatului, prin procesul-verbal de cercetare la fața locului.

6. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 aprilie 2019 au fost respinse ca nefondate apelurile declarate de către inculpat și de către avocatul Negru Olesea în numele inculpatului. A fost admis apelul procurorului, casată parțial sentința în partea cheltuielilor de judecată cu pronunțarea în această parte a unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care s-a dispus încasarea de la Gaimana Anatolie în contul statului a cheltuielilor de judecată în sumă de 6300 lei.

6.1 În argumentarea soluției pronunțate instanța de apel a reținut, că prima instanță în conformitate cu prevederile art. art. 100 alin. (4), 101 Cod procedură penală, verificând toate probele administrate sub toate aspectele, complet și obiectiv, iar fiecare probă fiind apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, corect a ajuns la concluzia de a încadra acțiunile inculpatului Gaimana Anatolie în baza art. 171 alin. (3) lit. b) Cod penal, după semnele calificative: *„raportul sexual săvârșit prin constrângere psihică a persoanei, profitând de imposibilitatea victimei de a-și exprima voința, a unei persoane minore în vârstă de până la 14 ani”* și în baza art. 172 alin. (3) lit. a) Cod penal după semnele calificative *„acțiuni violente cu caracter sexual - satisfacerea poftei sexuale în forme perverse, profitând de*

imposibilitatea victimei de a-și exprima voința, ce au fost săvârșite asupra unei persoane despre care se știa cu certitudine că nu a atins vârsta de 14 ani.”

6.2 La capitolul individualizării pedepsei penale, instanța de apel a reținut că instanța de fond la stabilirea categoriei pedepsei, corect a aplicat prevederile legale, și, în conformitate cu prevederile art. art. 7, 75 Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

În opinia instanței de apel, instanța de fond just a individualizat pedeapsa în baza art. art. 7, 75 Cod penal, și totodată, corect a aplicat pedeapsa sub formă de închisoarea, care este una echitabilă și proporțională infracțiunii comise, ținând cont de gradul de pericol al infracțiunii, săvârșite cu intenție directă, de circumstanțele cauzei, de lipsa circumstanțelor agravante, de personalitatea inculpatului, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, astfel asigurând realizarea scopului pedepsei penale de restabilire a echității sociale și a preveni săvârșirea de noi infracțiuni, atât de către inculpat, cât și din partea altor persoane, care va constitui o garanție și o asigurare că drepturile și libertățile consfințite în Constituția RM și alte legi sunt apărute, iar violarea lor este contracarată și pedepsită.

O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

Astfel, soluția adoptată de către prima instanță își va atinge scopul de corectare și reeducare a inculpatului Gaimana Anatolie, or aplicarea unei pedepse penale definitive sub formă de 13 ani închisoare, ar duce la conștientizarea de către inculpat a celor comise, cu atragerea unor concluzii corecte ce țin de comportamentul său și siguranța vieții, sănătății altei persoane.

Pedeapsa aplicată urmează să contribuie la formarea unei atitudini de respect față de legea penală, precum și de valorile sociale și interesele protejate de acestea, din partea condamnatului, persoana să fie silită să înceteze activitatea criminală și să-și modifice comportamentul în conformitate cu prevederile legii.

Pedeapsa penală reprezintă un remediu echitabil atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum și de alte persoane. Or, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea blândă generează dispreț față de ea și nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului și nici prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

Instanța de apel a reținut că infracțiunile comise de inculpatul Gaimana Anatolie prevăzute de art. art. 171 alin. (3) lit. b), 172 alin. (3) lit. a)

Cod penal, se pedepsesc cu închisoare de la 10 la 20 ani sau cu detențiune pe viață, și conform art. 16 Cod penal se atribuie la categoria infracțiunilor excepțional de grave.

Instanța de judecată a stabilit, potrivit probatoriului administrat, că inculpatul nu a recunoscut vina, anterior nu a fost condamnat, la evidența narcologică nu se află.

Având în vedere, că sancțiunea normelor penale incriminate lui Gaimana Anatolie prevede unica categorie de pedeapsă sub formă de închisoare, instanța legal i-a stabilit inculpatului pedeapsa cu închisoare pe un termen de 13 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis, ținând cont de prevederile art. 84 alin. (1) Cod penal.

Ținând cont de scopurile pedepsei penale specificate la art. 61 Cod penal, și anume restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, dar și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnatului, cât și din partea altor persoane, instanța notează că corectarea condamnatului, ca scop al pedepsei penale, presupune conștientizarea de către infractor a celor săvârșite și reîntoarcerea, reîncadrarea lui în activitatea societății. El trebuie convins că respectarea legii penale este o necesitate și că numai prin respectarea legii el va putea evita aplicarea și executarea altor pedepse. Prevenirea comiterii infracțiunilor presupune și limitarea într-un fel sau altul a unor drepturi și libertăți, care ar minimaliza posibilitatea comiterii infracțiunii, este scopul pedepsei penale.

Reieșind din aceste considerente, instanța de apel a concluzionat în privința respingerii argumentelor acuzatorului de stat, cu referire la aplicarea unei pedepse mai aspre și individualizarea eronată a pedepsei de către instanța de fond.

6.3 Cu referire la solicitarea acuzatorului de stat în vederea încasării cheltuielilor judiciare, instanța de apel cu referire la prevederile art. art. 227, 228, 229 Cod de procedură penală, a reținut ca fiind justificate solicitările procurorului privind încasarea de la inculpatul Gaimana Anatolie a cheltuielilor judiciare pentru efectuarea expertizei judiciare în sumă de 6300 lei.

Totodată instanța de apel a respins afirmațiile instanței precum că reieșind din dispoziția legală a art. 143 raportată la art. 227 Cod de procedură penală, potrivit căruia taxa pentru efectuarea expertizei judiciare nu se încasează de la inculpat, așa cum expertiza în cauza respectivă a fost dispusă și efectuată pentru alte cazuri când prin alte probe nu poate fi stabilit adevărul în cauză și se face din contul mijloacelor bugetului de stat.

Subsecvent, instanța de apel a menționat că, potrivit Legii nr. 316 din 22 decembrie 2017 „pentru modificarea și completarea unor acte legislative” în vigoare din 09 februarie 2017, au fost operate modificări la art. 143 Cod procedură penală, potrivit cărora alineatul (2) al articolului 143 Cod procedură penală a fost abrogat. În acest sens, instanța de apel a reiterat că potrivit modificărilor operate prin Legea nr. 316 din 22 decembrie 2017 a fost

exclus art. 143 alin. (2) Cod procedură penală, potrivit căruia plata expertizelor judiciare efectuate în cazurile prevăzute la alin. (1) se face din contul mijloacelor bugetului de stat, prin urmare normele procedural penale nu prevăd expres achitarea din contul statului a cheltuielilor judiciare, ce constituie cheltuieli legate de expertiza judiciară.

7. Procurorul, declară recurs ordinar în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, solicitând casarea parțială a deciziei instanței de apel, în partea individualizării pedepsei penale cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În argumentarea recursului acuzatorul de stat susține că la individualizarea pedepsei, instanța de apel nu a ținut cont de gravitatea infracțiunilor săvârșite de către inculpatul Gaimana Anatolie, astfel încât, fapta imputată fiind din categoria celor excepțional de grave, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, circumstanțe care relevă că, unica și indiscutabila metodă de reeducare și corijare a inculpatului, este condamnarea acestuia la pedeapsa reală, potrivit solicitării invocate de procuror în cererea de apel.

De asemenea, sub acest aspect, la stabilirea pedepsei instanța de apel urma să țină cont că, prin acțiunile sale inculpatul a atentat la inviolabilitatea sexuală a unei minore, care avea doar 6 ani.

Astfel, infracțiunile privind viața sexuală, sunt infracțiuni contra persoanei, de aceea, aceste infracțiuni au o profundă semnificație antisocială, care generează repercusiuni deosebit de dăunătoare pe plan social, periclitând desfășurarea normală a vieții sexuale a persoanelor.

Legea penală, apără inviolabilitatea sexuală a minorului, chiar și atunci când, în unele situații se atestă manifestarea voinței lui, dat fiind că, acesta datorită vârstei sale fragede, nu este capabil să aprecieze independent semnificația etico-socială a propriei decizii, circumstanțe care în cazul de învinuire a lui Gaimana Anatolie, a și fost exploatate de făptaș.

Pericolul social al infracțiunilor pentru care inculpatul Gaimana Anatolie, a fost diferit justiției, constă în primejduirea dezvoltării fizice și psihice normale ale minorilor, în depravarea lor morală, în dezvoltarea la ei a unor reprezentări eronate despre viața sexuală, iar uneori a unor deviații de la normele firești ale vieții sexuale, fiind urmate de marcarea profundă a victimelor, fapt ce denotă că astfel de categorii de infracțiuni, nu pot fi tolerabile.

Evident că, pentru a-și atinge scopul, o pedeapsă penală nu trebuie să fie retributivă, intimidatoare sau vindicativă, în sens că, aceasta nu trebuie privită ca „prețul” pe care trebuie să-l plătească persoana pentru fapta prejudiciabilă, ci trebuie să reflecte un echilibru între gravitatea faptei prejudiciabile și urmările ei, prin excluderea caracterului vindicativ al pedepsei.

Însă totuși, acuzarea ținând cont de raționamentele doctrinei penale, consideră că pedeapsa trebuie să impună infractorului lipsuri și restricții ale

drepturilor lui proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și să fie suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor părții vătămate, a statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune, astfel că corectarea și reeducarea inculpatului în opinia acuzării, poate avea loc numai în condiții mai severe.

Acuzarea consideră concluziile instanței de apel în partea individualizării pedepsei stabilite inculpatului Gaimana Anatolie greșite și neconforme scopului legii penale și principiului individualizării răspunderii penale și pedepsei penale, fapt ce denotă că decizia adoptată în prezenta cauză penală, la motivarea stabilirii pedepsei contravine normelor enunțate supra, astfel încât inculpatului i-a fost aplicată pedeapsă individualizată contrar prevederilor legale, eroare de drept care poate fi reparată, doar prin casarea parțială a deciziei.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în baza materialelor din dosar, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în textul normei vizate.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Potrivit practicii judiciare constante erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Din conținutul recursului declarat, se constată că, procurorul critică decizia instanței de apel sub aspectul pct. 6), 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul când *hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, ori când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

Reieșind din sumarul recursului examinat, Colegiul penal atestă, că de fapt partea acuzării este de acord cu starea de fapt reținută de către instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor imputate, însă dezacordul acestuia cu decizia instanței de apel se focusează pe motivarea insuficientă a individualizării pedepsei penale, considerând că instanța de apel nu a respectat criteriile generale de individualizare a pedepsei, aplicându-i inculpatului o pedeapsă prea blândă, fără o argumentare justificată.

Colegiul penal consideră neîntemeiate argumentele recurentului, care

critică soluția instanței de apel sub aspectul blândeții pedepsei aplicate inculpatului.

Aceasta deoarece, instanța de apel judecând cauza, a cercetat nemijlocit, sub toate aspectele probele prezentate de părți, pe care le-a apreciat în mod obiectiv, ajungând corect la concluzia menținerii sentinței în partea individualizării pedepsei penale, potrivit căreia Gaimana Anatolie a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 171 alin. (3) lit. b) Cod penal, la 11 ani închisoare, în baza art. 172 alin. (3) lit. a) Cod penal, la 12 ani închisoare, iar în baza art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, inculpatului i-a fost stabilită pedeapsa definitivă 13 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis.

Astfel, din conținutul deciziei instanței de apel, rezultă cert motivele pentru care a fost menținută sentința în partea stabilirii pedepsei, în acest sens instanța de apel respectând și prevederile art. 414 alin. (1), (5) și 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul acuzatorului de stat, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată, așa cum este indicat în pct. 6 din prezenta decizie, soluție pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin.

Colegiul penal reiterează, că prin criteriile generale de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele (regulile) stabilite de lege, de care este obligată să se conducă instanța de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte.

Legea penală acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării răspunderii penale și a pedepsei penale, ținând cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care agravează sau atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, Colegiul penal reține că, persoanei declarate vinovate, trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Conform prevederilor art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, și respectiv la rândul său are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și a altor persoane.

Totodată, conform prevederilor art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a Codului penal în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a acestuia.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui

vinovat, de circumstanțele cauzei, care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

La caz, în dependență de criteriile enumerate, Colegiul penal reține că instanța de apel a reținut că infracțiunile comise de inculpatul Gaimana Anatolie prevăzute de art. art. 171 alin. (3) lit. b), 172 alin. (3) lit. a) Cod penal, se pedepsesc cu închisoare de la 10 la 20 ani sau cu detențiune pe viață, și conform art. 16 Cod penal se atribuie la categoria infracțiunilor excepțional de grave.

Totodată, instanța de apel ținând cont de personalitatea inculpatului, care nu a recunoscut vina, anterior nu a fost condamnat, la evidența narcologică nu se află, corect a menționat, că aplicarea unei pedepse penale definitive sub formă de 13 ani închisoare, ar duce la conștientizarea de către inculpat a celor comise, cu tragerea unor concluzii corecte ce țin de comportamentul său și siguranța vieții, sănătății altei persoane.

Cu referire la argumentul recurentului, prin care se invocă că instanța de apel nu a luat în considerație gravitatea infracțiunilor săvârșite de inculpat și consecințele survenite în urma săvârșirii infracțiunii, Colegiul penal menționează, că toate criteriile de individualizare a pedepsei enunțate la art. 75 alin. (1) Cod penal, au fost pe deplin apreciate de către instanța de apel.

De asemenea, din conținutul deciziei recurate rezultă că instanța de apel menținând sentința primei instanțe la capitolul individualizării pedepsei penale a reținut că această instanță i-a stabilit în mod legal inculpatului Gaimana Anatolie pedeapsa închisorii pe termen de 13 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis, ținând cont în deplină măsură și de prevederile art. 84 alin. (1) Cod penal.

Astfel, în conformitate cu criteriile generale de individualizare a pedepsei, o pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative, prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

Categoriile pedepselor aplicate persoanelor fizice sunt expuse în Codul penal într-o anumită consecutivitate: de la cea mai blândă - amendă, până la cea mai aspră - detențiune pe viață.

Respectiv, doar instanța de judecată este în măsură să înfăptuiască acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a săvârșit o infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

La caz însă, se constată că instanța de apel a acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 7, 61, 75 Cod penal, ținând cont de scopul pedepsei, caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunilor săvârșite, că pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului în scopul restabilirii echității sociale, corectării

condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, cât și a altor persoane, iar pedeapsa stabilită este motivată, individualizată și aplicată în limitele prevăzute de lege.

În consecință, instanța de recurs concluzionează că nu există temei legal pentru admiterea recursului ordinar declarat de procuror, iar potrivit legii se impune inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de Circumscripție Chișinău, Devder Djulieta, împotriva deciziei Colegiului penal a Curții de Apel Chișinău din 24 aprilie 2019, în cauza penală în privința lui Gaimana Anatolie xxxxx, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **12 decembrie 2019.**

Președinte

Timofti Vladimir

Judecătorii

Toma Nadejda

Boico Victor